

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Adoratione Eucharistiæ

Boileau, Jacques

Viennæ, 1743

Cap. VI. Varia solvuntur argumenta Dallæi adversus adorationem Eucharistiæ, petita ex variis usibus, & piis exercitationibus Jesuitarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49201](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49201)

fectionem suam ab adoratione Eucharistiæ, & Ecclesiæ Catholicæ fide?

IV. Addit Dallæus, olim ætate S. Irenæi, sive secundo Ecclesiæ sæculo, Episcopos invicem misisse Eucharistiam communicationis signum, & quasi tesseram in domo Dei hospitalem. Sed absurdum est, ex ejusmodi consuetudine colligere denegatam Eucharistiæ adorationem: immo vero ex ea patet, veteres Episcopos & Christianos nihil magis in pretio habuisse; ipsumque Christum fuisse communio- nis inter fideles sacrum & inexplicabile vinculum.

CAPUT VI.

Varia solvuntur argumenta Dallæi adversus adorationem Eucharistiæ, petita ex variis usibus, & piis exercitationibus Jesuitarum.

I. **P**rimum argumentum assumitur ex consuetudine recepta apud Jesuitas, diebus solennitatis & lætitiæ,
 expo.

exponendi cultui fidelium sacram Eucharistiam; verbi gratia, ipso die fundatæ & ortæ Societatis: similiter & diebus mœroris & afflictionis. Secundum ex usu recepto exponendi sanctissimi Sacramenti, ut se extricent anxietate negotiorum ac rerum difficultium. Tertium denique ex eo quod, postpositis legibus & institutis antiquitatis Ecclesiasticæ, eorum neophyti ac pœnitentes Eucharistiæ præsentis se sistant. Eaque de causa Dallæus, quem, ut S. Augustini verbis utar, (a) vereor ne in re tanta joculariter atque irridenter, non serio graviterque agere credatur, prodidit exemplum singulare adolescentis Japonici, qui cum datam fidem seu sponfionem non ludendi alea neglexisset, impositam crudelis flagri pœnam sustinuit, & jussu P. Organtini Jesuitæ, coram sanctissimo Sacramento vapulavit toto tempore, quo inter horrendum flagrorum crepitaculum suavi modulatione canebatur Psalmus CXXIX. *De profundis*. Ejusmodi exemplum

(a) *Lib. 4. de orig. Anima.*

plum aliorum accessionibus cumulat, ex quibus intelligimus, si fides adhibenda est Dallæo, sanguinolentis flagellis ac scuticis sæpe Jesuitas de corio lusisse pœnitentium. Hæc omnia ineunte ætate Ecclesiæ non solum inusitata, verum etiam prorsus incognita & inaudita fuisse affirmat: adeoque probare se posse invictissime existimat, Eucharistiæ adorationem tribus primis Ecclesiæ sæculis, hisce exercitationibus plagosis non minus inauditam & inusitatum fuisse.

Respons. Ego vero, postpositis exercitationibus Jesuitarum, & flagellationibus pœnitentium, illas, an bene vel male factitatæ sint, eorum prudentiæ examinandas, ac, si opus sit, tuendas relinquo: eas enim defendere, Ecclesiæ Catholicæ nihil interest. Certe procurationem ejusmodi flagellationum imitandarum aut tuendarum ergo nuncupatam non receperat doctiss. Cardinalis Perronius, (a) & ego quoque non habeo: sed respondeo
gene.

(a) *Replica cap. 12. observ. 2. pag. 174.*

generatim, ejusmodi cultus exterioris notas esse prudenter ac sapienter arbitrarias, adeoque a fidelibus inventas, ac continuis temporibus factitatas & amplificatas fervore pietatis nonnunquam heteroclitæ, & naturali quo ab hominibus Protestantibus dissident viri Catholici dissidio, qui adeo profuse & extra modum prodierunt suæ virtutis ac pietatis exuperantia, ut sæpe Concilia & Pontifices asperitatem & studium flagrans defendendæ & exornandæ veritatis condire ac temperare oportuerit. Sicut in causa cultus & expositionis sanctissimi Sacramenti contigisse plene demonstravit doctissimus Joannes Thiers, in investiganda antiquitate laboriosus, Pastor Ecclesiæ de Chamrond in diocesi Carnotensi, Theologus Parisiensis, libro vernacule scripto de Expositione S. Sacramenti, Parisiis impresso anno MDCLXXIII. Utcumque res sit, ex inusitatis ejusmodi exercitationibus, prætermittam fuisse adorationem Eucharistiæ contendere supervacaneum

L

neum

neum est: quam priori libro confestim peracta fuisse, testimoniis omni exceptione majoribus, S. Ignatii, Origenis, Eusebii Cæsariensis, Cyrilli Hierosolymitani, Gregorii Nazianzeni, Chrysostomi, Augustini, & infinitis aliis tam perspicue comprobavimus, ut nulla res infirmare possit.

II. Duplex igitur adorationis genus singulari consideratione reputandum est: unum exterius, quod ad disciplinam pertinet, & est mutationibus & amplificationibus obnoxium: alterum interius, quod in corde, in spiritu & veritate perficitur, ad fidem spectat, & est religionis Christianæ articulus capitalis. Possunt cerei non accendi, Sacramentum non exponi, floribusque altaria non sterni, & supplicationes quotannis ad deferendam per vicos Eucharistiam cum pompa & extensis aulæis prætermitti, non violata fide Ecclesiæ Catholicæ. Sed cultus interioris, cordis & animi, debet esse in Ecclesia constans & perpetua permansio: certum enim hoc esse

esse probavimus; scilicet veteres Eucharistiam semper pro præsentè numine habuisse, atque patriæ culturæ adorasse.

CAPUT VII.

Diluitur objecto Dallæi contra adorationem assumpta, ex eo quod veteres Christiani a sacro Eucharistiæ, non communicantes arcebant; hodie vero plerique non communicantes, solenniis Missarum intersint.

Difficile est nexum naturalem consecutionis hujus argumenti cum præmissis intelligere. Enimvero ex eo quod omnes qui sacris intererant, Eucharistiam participarent, colligere adorationem prætermittam fuisse, tam absurdum videtur, quam si quis hodie Presbyteros Eucharistiæ adorationem postponere concluderet, ex eo quod singulis Missis, quas celebrant, ipsi communicent semper, & Eucharistiam